

ность¹⁾ Въ сжщия брой на „Независимост“, малко по-горѣ отъ тая изповѣдь, сръщае такава една бълѣжка, адресирана до неизвѣстно лице въ Цариградъ: „И намъ ни е мжчно, но обстоятелствата ни накарватъ да напуснемъ захванатото дѣло. Вие говорите, че ние сме длъжни да се боримъ до послѣдната крайность. По нашето мнѣние, ако ние да би послушали вашитѣ съвѣти, то всѣки отъ васъ би ималъ пълно право да ни нарече Донъ Кихотъ, който се бори съ вѣтърничавитѣ воденици. Прощавайте“.

Отъ гледището на революционера, отстѣпленieto на Каравелова, пкъ и мотивитѣ на това отстѣпление, сж осждителни. Въ самото извинение прѣдъ лица, на които „неблагодарната журналистическа длъжность“ го принудила да нападне, има нѣщо странно, даже загадъчно. Какви сж тие извинения, какво ще рече въ устата на реолюционеръ — напускамъ своитѣ досегашни занятия? Най-сетнѣ, какъвъ смисълъ имаха за оная епоха думитѣ: отричане да се бори до послѣдняя крайность?

Тая мистерия, въ диритѣ на която Ботйовъ е влѣзълъ още когато се върна отъ Браила, нашиятъ поетъ скоро ще разгатне изцѣло. Редакцията на „Независимост“ е дала и ще даде всички доказателства за своето ренегатство, за да узрѣ Ботйовъ въ Каравеловото лице единъ врагъ, къмъ когото ще трѣбва да приложи сжщиятъ аршинъ, който е прилагалъ и къмъ останалитѣ приятели на мирното развитие.

Ние сме въ надвечерието на една борба между два гиганта въ нашата литература.

III.

На 12. октомври 1874. спира „Независимост“, на 8. декември сжщата година Ботйовъ подхваща в. Зна-

¹⁾ в. Независимостъ, г. IV. бр. 52. стр. 44. (отъ 12. октомври 1874. година).